

ЕПИЛОГ

Бриян онемя. За няколко секунди наистина беше повярвал, че го е постигнал – че е спечелил битката. За няколко секунди огънят на надеждата се беше разгорял в гърдите му, но ето че угасна със същата скорост.

– Сега ще видиш ти... – закани се демонът.

– Не! – Бриян се хвърли на земята. – Недей, моля те! Ще го направя, кълна се във всичко свято, в майка си, гроба на працядо... Този път наистина ще го направя!

Той настръхна. Очакваше всеки миг острието да се забие в гърба му. Минаха няколко адски дълги секунди. Гласът въздъхна и изръмжа:

– За последно ми погаждаш такъв номер, разбра ли?

– Да.

Бриян се завъртя по гръб. Целият трепереше – не знаеше дали от студ, или от отчаяние. Снегът се сипеше отгоре му като сиви сажди. Целият свят беше мрачен. Остатъкът от слънцето изобщо не си личеше зад плътните облаци. Може би Бриян нямаше да го види повече. Може би то изобщо нямаше да изгрее отново...

Бриян се огледа наоколо. Снегът жадно смучеше прясната кръв. Струваше му се, че сънува. Това не можеше да се случва наистина, просто не можеше... Сякаш за да го опровергае, Гласът прошепна:

– Всичко свърши.

„Така е, всичко свърши“, помисли си Бриян. Всички планове за действие бяха осуетени. Всички възможности за спасение – изпробвани. Той беше сторил всичко по силите си, приятелите му – също. И в крайна сметка се бяха провалили. Краят приближаваше и по нищо не напомняше на приказките. Демонът щеше да победи, злото щеше да възтържествува. Съдбата на света бе неясна и мрачна като облаците, закрили небето.

Бриян процеди през зъби:

– Не... Не е свършено, все още не!

Нямаше да признае поражението си, не и гласно. Нямаше да достави на проклетия демон това удоволствие. Гласът се изсмя доволно. Чуждата смърт и отчаянието го изпълваха с нови сили. Дали вече бе успял да пробие съпротивата му? Дали вече беше проникнал в мозъка му и оглеждаше мислите му със садистично любопитство?

– Нека ти разкажа нещо. Просто кратка поучителна история – каза Гласът. – Имало едно време един самонадеян хлапак. Той се бил родил под нещастна звезда, имал трудно детство – позната история. Но освен това имал и особена дарба. Докато заспивал със сълзи на очи, а родителите му се карали в другата стая, той си представял как ще порасне и ще стане велик... как ще развие таланта си и ще се прочуе надлъж и нашир. Как за него ще се разказват легенди и ще се пишат пророчества. А когато големият злодей дойде и се опита да завладее света, хлапакът ще го победи и ще стане истински герой... Как ти звучи тази история, а?

Бриян стисна очи. Слепоочията му горяха. Усещаше как магията си проправя път, ехидна и тъмна. Гласът се опитваше да достигне до най-големите му тайни, до най-съкровените му спомени. Опитваше се да открие всякакви отчаяни планове за действие.

– Писна ми от истории – отвърна Бриян. – Писна ми от тъпи пророчества. Писна ми все някой да ми казва какво трябва да сторя...

Гласът помисли за кратко и рече:

– Добре тогава. Позволи ми да ти направя една последна услуга – да ти предоставя избор. – Той се приближи, стъпките му изхрущяха в снега. – Имаш две възможности: или ще ми се подчиниш сега, или по-късно.

Бриян се изсмя. Може би демонът наистина беше пробил съпротивата му. Или това, или просто беше уцелил най-голямата му болка – липсата на избор.

– Страшни възможности, няма що...

– Огледай се наоколо! Загубихте битката, а съвсем скоро ще загубите и войната. Нямах друга възможност за действие и много добре го знаеш.

Бриян с почуда долови съчувствие в Гласа. Демонът го усещаше близък, проявяваше известна симпатия към него. Може би това се дължеше на факта, че бе надзърнал зад завесата на мислите му. А може би просто го манипулираше. Все пак имаше нужда от него – от самонадеяния хлапак, за да изпълни целта си.

– Нямам друг избор... – повтори едва чуто Бриян.

– Да, да... – Гласът едва сдържаше ликуването си. – Светът тъй или иначе ще научи за смелостта ти, ще разбере,

че си ми се опълчил. Ще те помнят и ще припаяват името ти... или каквото там правите, за да почитате героите си.

– Нямам друг избор...

Бриян си пое дълбоко дъх. Горчивият въздух изпълни дробовете му. Знаеше, че Гласът има право. Страхуваше се дори да си го помисли, да го признае пред себе си, но... в крайна сметка вече го знаеше.

Изправи се. Краката му се огънаха като каучук, за малко щеше да падне. Сякаш снежинките го повличаха надолу, целият свят го затрупваше с тежестта си. Той се обърна към демона, който следеше изкъсо всяко негово движение.

– Добре – каза тихо. – Добре тогава. Ще направя точно каквото искаш...

Глава 1

ТРИЙСЕТ ЧАСА ПО-РАНО¹

„Какво ли прави Бриян?“
Свилен се подсмихна. Отдавна не беше виждал малкия. Така де, виждаха се от време на време, но само по работа. Трябваше да го покани – ей тъй, без повод, да идат до „Гладната сврака“ и да изпият по бира. Да поговорят...

„Какво ли прави Бриян?“

Последната година го беше завъртяла като тайфун. Покрай всички големи грижи съвсем беше забравил за малките. Свилен нямаше представа какво се случва с момчето. Наистина беше запознат с работния му график, с развитието на способностите му, с разговорите му с Евромаг²... Нямаше представа обаче какво се случва в главата му. Бриян носеше на раменете си невидим, но изтощителен товар.

„Не бива така“, помисли си Свилен. Не биваше покрай останалите грижи да забравя за него. Все пак му беше пробудник, а тази титла си оставаше до живот. Покрай всички

¹ За кратко резюме на случилото се дотук виж разказа „Лошата маса“ на стр. 320.

² За непознати и за позабравени термини виж речника в края на книгата.

сложни заклинания бе забравил две прости, но ефикасни думички: „Как си?“

„Точно така – каза си. – Следващия път ще го извикам да се видим. Ще го попитам как е...“

Свилен изсумтя недоволно. Отново се беше отнесъл нанякъде. Мъчеше се да медитира, но все се оплиташе в мислите си.

Пое си дълбоко дъх и повтори: „Вдишвам... издишвам... вдишвам... издишвам...“

Медитирането не му се отдаваше особено. Новият му терапевт обаче твърдеше, че много помага. Ето защо Свилен упорстваше ден след ден:

„Вдишвам... издишвам... вдишвам... издишвам...“

Мислите му се разбягаха като стреснати деца. Съзнанието му тъкмо поолекна и в далечината отекнаха стъпки.

Свилен отвори очи. Антон стоеше пред него и го наблюдаваше с любопитство.

– Кажи, Антоне!

– Какво правиш?

Свилен погледна телефона си. Оставаха му още десетина минути. Изключи брояча. Ясно беше, че няма да ги изкара до края. „Е, по-добре кратка практика, отколкото никаква“, повтори той думите на терапевта си.

– Медитирам – обясни Свилен.

– А? – учуди се Антон. – Какво е т'ва?

– Ами... нещо като домашно.

– Това пък домашното е най-гадно от всичко!

Антон изпъчи гърди бойко. Той беше най-малкият вестер в сорището, скоро беше навършил единайсет години.

Тази възраст никак не го устройваше и той искаше да порасне час по-скоро.

Свилен стана, изтупа панталоните и прибра телефона в джоба си. Беше служебният му телефон, носеше го навсякъде със себе си.

– Ти пък кога си писал домашни? Да не би да ходиш на училище тайно?

– Аз посещавам училището на живота! – заяви малкият.

– Ама си и ти! – каза Свилен и го перна по ухото. – Какво става?

– Ще ходя да видя печата... Идва ли ти се?

– Недей – сутринта вече ходих.

– Да, бе, знам, ама... все пак искам да отида.

При тези думи самоувереността напусна лицето на Антон. Зад нея Свилен видя една объркана, уплашена детска гримаса. Той помисли и отвърна:

– Добре, хайде да идем пак!

– Ако си имаш работа...

– Не, малко допълнителна предпазливост не е излишна... особено сега.

Антон кимна и забърза към изхода на пещерата. Свилен взе бастуна си и го последва. Лагерът на сборището се намирал недалеч от последния печат. Свилен го посещаваше редовно, почти всеки ден през изминалата година. Ако беше зает с някоя мисия, пращаше Антон да го провери. Отначало момчето хич не го харесваше и дори недоволстваше, че са приели „фокусник“ в сборището. Постепенно обаче свикна с него. Антон беше осиротял рано и

беше отгледан от дядо си. Може би затова все разпитваше и следваше Свилен.

Навън се вихреше скандал. Тамара и Демир се бяха надвесили над купчина дъски и се надвикваха. Сигурно се чуваха чак в другия край на гората.

– Днес за какво е караницата? – попита Свилен.

– Да видим... – замисли се Антон. – Демир иска да построи сам кошарка и не му се получава, обаче отказва да го признае.

Вещерът ги чу и възропта:

– Нищо ѝ няма на кошарата, просто не е готова!

– А след четири месеца готова ли ще е? – извика Тамара.

– Бързата работа – срам за майстора!

Свилен не се сдържа и прихна. Не беше очаквал Тамара да остане в сборището. Тя нито бе вещица, нито планираше да става такава. Беше дошла тук за малко, уж само докато тече разследването. Магьосническите власти я преследваха като съучастник на Гласа, въпреки че бе действала под негово влияние. Тук обаче Тамара се сближи с Демир, един вещер с вълчи нрав. Двамата бяха, общо взето, толкова добра комбинация, колкото динамит и кибрит. През половината време се караха, а през останалото се сдобряваха. Поне веднъж седмично Тамара си стягаше багажа и решаваше да замине нанякъде. Скорошното ѝ забременяване не промени особено тази традиция.

– Накрая просто ще я сглобя с магия! – заяви Тамара.

– Ама вие наистина си ползвате силите за щяло и нещяло – възмути се Демир. – Само през трупа ми ще го направиш!

Тамара поклати глава заканително.

– И това може да се уреди...

– Хайде, хайде, успокойте страстите! – подкани ги Свилен.

Подмина ги и се огледа наоколо. Беше мрачен, оклюмал предобед. От часове насам се сипеше монотонен дъжд. Вещиците бяха разположили лагера си току пред пещерата. В центъра гореше голям огън, защитен с невидим похлупак. Край него кръжаха останалите от сборището, увлечени в приготовления. Утре бе Секновение, един от четирите големи празника. Обикновено подготовката за тях минаваше в смях и гълчава. Днес обаче атмосферата бе различна.

Кина, водителката на сборището, стоеше край огъня и даваше нареждания. Изглеждаше по-недоволна от обикновено. Щом забелязва Свилен, тя попита:

– Накъде така, Свилене?

– Ще идем да погледнем печата... освен ако не ти трябва помощ с подготовката?

Кина махна с ръка.

– Ами, подготовка – ще изпълним старите ритуали само колкото да се отсраим. На никого не му е до празнуване сега.

Свилен кимна мълчаливо, нямаше какво да добави. Вещиците се отнасяха сериозно към древните празници, далеч по-сериозно от градските си събратя. През последната година обаче и те не ги отбелязваха подобаващо. Четирите празника бяха единствените дни, в които булото между световите изтъняваше. Гласът можеше да използва някой от тях, за да

разбие последния печат и да призове армията си. Ето защо празниците вече не бяха повод за радост, а за силна тревога.

– Очакваш ли много гости? – попита Свилен.

– Дори повече от обикновено. Говорих с околните сборища – всички искат да са тук в случай на атака. Е, няма да е голям гуляй, но... поне ще сме заедно.

– Така е, добре е...

– Някакви вести от града? – каза Кина тихо, сякаш се боеше да не я чуят. – Слухове?

Свилен провери телефона си за всеки случай.

– Ни вест, ни кост... А отгоре?

– Нищо подозрително. Изглежда, и този път ще ни се размине...

– От твоите уста – в Нейните уши!

Двамата се усмихнаха едва-едва. Очакваха Гласът да нападне още миналата зима, на Единак. Празникът обаче премина необезпокоявано. Сетне го чакаха на Благовец, на Еньовден... От демона обаче нямаше и следа, сякаш се бе скрил в миша дупка. Това не ги успокояваше особено. Демонът беше разбил всички печати освен един – сигурни бяха, че няма да се откаже на крачка от крайната цел. Неиде в мрака той ближеше раните си, събираше съмишленици и се готвеше за следващото си нападение... За финалното си нападение. Свилен, Кина и всички останали бяха минали през твърде много, за да се надяват на чудо. Надяваха се само, че му трябва още време за подготовка, че и този празник ще мине необезпокоявано.

Вой изпълни гората. Когато Демир се ядосваше, вълчата му природа избиваше на повърхността. Тамара размахна револвера си и изпищя:

– Приспивен куршум ли искаш? Хич няма да ми мигне окото, ще видиш!

– Ей, скандалджии, я елате да свършите малко работата! – провикна се Кина и въздъхна. – Ох, ще ме уморят тия двамата... Къде е Грета, когато ми трябва?

Свилен огледа старицата с виолетова коса. Беше се възстановила от Битката на последния печат за отрицателно време и продължаваше да управлява сборището с желязна ръка. Вече обаче се нуждаеше от отмяна. Възлагаше големи надежди тъкмо Грета да я наследи, ала тя си имаше свои собствени планове. Беше заминала и нямаше изгледи скоро да се върне.

– Както и да е – каза Кина, – успех и се пазете от дъжда!

– Благодарим ти, бабо.

Свилен обърна гръб на огъня и продължи нататък. Изпитваше известна вина за заминаването на Грета. Дватама имаха дълга и объркана история – може би бе постъпил егоистично, присъединявайки се към сборището ѝ. Може би така беше повлиял на решението ѝ...

– Леле, усилва се! – извика Антон.

Дватама спряха и погледнаха нагоре. Наистина валеше по-силно. Пътуването им нямаше да е особено приятно, за нула време щяха да станат вир-вода.

– Май ще трябва да се преобразим – рече Свилен.

– Ами... не знам – поколеба се Антон.

Момчето още не бе достигнало крайната си животинска форма. Понякога се превръщаше в прилеп, друг път – в опосум или чайка. В някои случаи не успяваше съвсем да управлява движенията си.

– Страх те е да не станеш на плъхче, а? – подразни го Свилен.

– Не ме е страх! В краен случай ще те яздя.

– Да, бе! Айде, да пробваме!

Свилен сбърчи лице. С времето преобразяването не ставаше по-лесно или по-приятно. Костите му изпукаха, разместиха се. Той пусна бастуна и падна на колене...

За миг изгуби съзнание, не знаеше къде се намира. Сетне вече бягаше напред, забиваше лапи в калта и подскачаше. Като куче почти не усещаше болка в гръбнака си, можеше да бяга на воля. Не куцукаше, не се нуждаеше от бастун... Е, щом се преобразеше обратно, болката се връщаше с все сила, направо му причерняваше пред очите. Но дотогава имаше още време – сега беше свободен и пълен с живот.

Някой изписка над главата му. Свилен изви муцуна нагоре. Една маймунка, рошава и ухилена, поскачаше от клон на клон.

– Днес извади късмет! – изджафка Свилен.

Антон го разбра. Повечето животни се разбираха лесно, въпреки че говореха различни диалекти.

– Да – изписка той, – обичам да съм маймунка! Може би това ще ми е постоянната форма!

– Може би... Но същото каза и за заека, и за ястреба...

– Ех, вярно! Няма ли да порасна най-сетне?!

– За всичко си има време, малкият. Повярвай ми – после така ще тъжиш за младостта си...

– Да, бе, всички това повтаряте. Явно е много гадно да си стар! – Маймунката се хвърли към следващото дърво с

триумфален писък. – Айде да се надбягваме – бас хващам, че ще стигна преди теб!

– Мечтай си, малкият!

Свилен забърза ход. Студеният вятър изпълни ноздрите му, козината му настръхна. Планината беше мрачна, мълчалива и пуста. Беше скрила под повърхността си всичко ярко и драгоценно. Зимата вече надничаше иззад ъгъла.

Свилен се спусна надолу по хълма. Изведнъж го лъхна мирис на магия. Недалеч оттам, зад десетки защитни заклинания, се криеше къщата на Буря. Свилен често ѝ гостуваше, обичаше да прекарва време при нея. Поправяше едно-друго в замяна на вечеря и меко легло. Понякога му втръсваше да спи на открито.

Извърна муцуна към къщата и вдъхна дълбоко. Усети мирис на сармички, устата му се напълни със слюнка. Подуши и човешка миризма – не познатата миризма на Буря, а друга... Някой ѝ беше на гости. Бриян!

„Разбира се – помисли си Свилен, – днес е неделя. Той ѝ гостува всяка неделя.“

Трябваше да ги посети на връщане. Хем щеше да види малкия, хем да утоли глада си. Буреносна винаги готвеше за повече гърла, отколкото планираше да нагости. Обичаше да посреща гости.

Свилен погледна надолу, към столицата, която се мерзееше в далечината. Гледката го изпълваше със смесени чувства. София беше твърде голяма, твърде шарена и променлива, за да изпитва към нея само безразличие или любов, само тревога или погнуса. Тя беше комини и неоновии надписи, грозни стари блокове и красиви стари къщи,

безбройни досадни дни и безкрайни шумни нощи, скупчени улици и огласени от смях детски площадки. София беше прошепната поезия и селска гюрултия, каруца по булеварда и електрическа тротинетка пред кварталния магазин, полуразрушени домове и лъскави барове. София беше най-дългото задръстване и най-красивата панорама, мирис на гнило и дъх на липи... И при все цялата си многоликост, цялата си обърканост София неизменно беше там, щом я потърсиш с поглед. Беше преживяла царе и президенти, войни и бомбардировки, тържества и траур... и все още беше там. Свилен трябваше само да я погледне и веднага си припомняше защо я обожава и ненавижда. И му се струваше абсурдно, че тази София, неговата София може изведнъж да изчезне, просто ей така...

Маймунката нададе вик:

– Почакай, тук някъде е!

Двамата забавиха ход и се послушаха. Възвърнаха си човешкия облик и се огледаха наоколо, размахаха ръце. Печатът също бе скрит от защитни заклинания – не десетки, а стотици. Специалисти от Евромаг бяха дошли специално за да помогнат със защитите – те се разместваха през няколко часа, създавайки допълнително объркване.

Един магичионер изскочи сякаш от нищото. Стискаше в ръка амулета си, увеличителна лупа, и беше готов да атакува. Щом забеляза новодошлите, отпусна ръката си.

– А, вие ли сте – каза. – Днес не идвахте ли вече?

Свилен сви рамене.

– Идвахме, ама... за всеки случай. Точно сега трябва да сме нащрек.

– Говори ми, всички сме на нокти! – Магиционерът махна с ръка. – Айде!

Той повдигна невидимата завеса и ги пусна да преминат. Земните печати бяха истинско чудо на природата, естествена защита на планетата срещу нападение. Ето защо тяхната охрана беше от първостепенно значение за способните. Гласът се бе възползвал от занемарената защита на българските печати и постепенно бе унищожил всички освен един. Последният печат в подножието на Копитото бе оцелял, но никой не знаеше защо. Едно бе сигурно – рано или късно Гласът щеше да се завърне и да довърши започнатото. Ако разбиеше печата, демонските легиони щяха необезпокоявани да нахълтат от своето измерение. Тогава вече нищо не можеше да ги спре – щяха да опустошат София, да завладеят цялата страна. Открай време демоните си мечтаеха да покорят Земята и целта им никога не бе била толкова близо...

Ето защо Евромаг се постара да укрепи последния печат. Той бе най-строго охраняваният обект в цяла България, ако ли не и в цяла Европа. Достъпът до него бе забранен за външни лица, в началото не допускаха дори Свилен. Нямахше значение, че той бе участвал в Битката на последния печат, че се бе изправил срещу Гласа и дори си беше потрошил гръбнака. Охраната бе изключително строга и не допускаше изключения. Наложиха се самата Висша везница на София да издейства пропуск на Свилен. За щастие, тя беше негова стара познайница...

– Ето на – каза магиционерът, – гледайте и се радвайте!

Всъщност прословутият печат изобщо не се виждаше. Беше захлупен като матрьошка от пет-шест укрепления, скрити на свой ред под масивен бункер. На няколко екрана наоколо се излъчваше запис от вътрешността на бункера. Там се виждаха само един прост дървен кръст и един буков дънер. От време на време над дънера се разнасяше бледо сияние – печатът проблясваше. Имаше различни хипотези какво значат проблясъците му, но по-важното бе друго: щом печатът продължаваше да свети, значи беше здрав.

– Ето го – промълви Антон.

– Да – каза Свилен.

Все едно камък му падна от сърцето. Гледката на здравия печат винаги го обнадеждаваше. Не беше виждал Гласа от деня на онази брутална битка. На всеки празник се боеше, че той ще се завърне с гръм и трясък, че ще изпепели целия свят с адски пламъци... Залогът бе твърде висок за сляпа надежда. И все пак гледката на печата му носеше известен покой. Той сякаш му казваше: „Всичко ще бъде наред. И този празник ще мине необезпокоявано...“.

Магиционерите се разшумяха наоколо, изкараха амулетите си и се огледаха. Отначало Свилен не разбра какво ги е стреснало. Антон прошепна:

– Телефонът ти, не чуваш ли? Звъни!

– Ох, вярно...

Свилен измъкна телефона от джоба си. Служебният беше. Надеждата изчезна също толкова бързо, колкото беше дошла. Той погледна екрана и изпсува:

– Триста хиляди проклети демони!

Антон и магиционерите го приближиха, попитаха
предпазливо:

– Какво?

– Ванина е – отвърна Свилен гробовно. – Нещо се е
случило...